



Arrest

nr. 167 728 van 17 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 13 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielaanvraag niet aannemelijk of geloofwaardig is. De commissaris-generaal stelt vooreerst dat de ernst van verzoekers vrees ondergraven wordt door de vaststelling dat hij geen asielaanvraag indiende in Frankrijk. Voorts wordt opgemerkt dat er ernstige vragen rijzen bij verzoekers bewering dat zijn problemen hun oorsprong vinden in politieke motieven. Dienaangaande wordt o.a. vastgesteld dat er geen enkel begin van bewijs is om aan te tonen dat S.O.

effectief een familielid van verzoeker is, en geoordeeld dat verschillende vaststellingen op ernstige wijze afbreuk doen aan verzoekers claim verwant te zijn met S.O. Zelfs indien verzoeker effectief verre familie van SO. zou zijn, dan nog heeft hij, zo wordt voorts gesteld, niet aannemelijk kunnen maken dat hij persoonlijk om die reden het leven zuur werd gemaakt in Bangladesh. Daarbij komt nog dat, zo luidt de beslissing voorts, verzoekers verklaringen over de concrete problemen die hij zou gekend hebben als gevolg van zijn familieband met S.O. dermate vaag zijn en zijn tijdssituering ervan zo opvallend inconsistent dat zijn algehele geloofwaardigheid in dit verband verder onderuit wordt gehaald. De vaststelling dat verzoeker zich niet schijnt te herinneren wat hij op zijn vorige gehoren vertelde, versterkt, aldus de commissaris-generaal, de indruk dat hij zich voor zijn verklaringen niet (volledig) op waargebeurde feiten baseert. Verzoekers algehele geloofwaardigheid alsook zijn bewering dat zijn bedrijf als gevolg van politieke connecties ten gronde zou zijn gericht, wordt hierdoor nog verder onderuit gehaald, en bijgevolg dient, zo wordt eraan toegevoegd, te worden vastgesteld dat zijn verklaringen omtrent zijn problemen, en vooral over het politieke karakter dat hij eraan toedicht, te vaag en inconsistent blijken om daadwerkelijk te overtuigen. Het politiek geïnspireerde karakter van verzoekers problemen wordt trouwens, zo wordt voorts vastgesteld, nog verder ondergraven door de vaststelling dat verzoeker geen duidelijk zicht geeft op zijn gerechtelijke problemen in Bangladesh. In dit verband wordt er o.a. op gewezen dat verzoeker tijdens zijn drie gehoren compleet tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de gebeurtenis die het begin van zijn zakelijk-financiële problemen inluidde. Voorts rijzen er, zo wordt verder in de beslissing opgemerkt, ernstige vragen bij verzoekers verklaringen over de rechtszaken tegen zijn persoon. Dienaangaande wordt onder meer opgemerkt dat verzoekers schijnbare desinteresse in het precieze verloop van de rechtszaken tegen zijn persoon enerzijds, alsook het ontbreken aan concrete inspanningen om tot een oplossing te komen anderzijds, ernstige vragen oproepen met betrekking tot zijn beweerd vrees. Verzoeker legt daarnaast, zo wordt verder geoordeeld, geen enkel overtuigend begin van bewijs van al deze rechtszaken tegen zijn persoon neer. Bovendien, zo vervolgt de beslissing, geeft hij geen enkele overtuigende verklaring waarom hij geen bijkomende juridische documenten zou kunnen opvragen en voorleggen. Verzoeker wekt op deze manier sterk de indruk dat hij het Commissariaat-generaal essentiële informatie onthoudt en hierdoor niet in staat stelt een duidelijk zicht te krijgen op zijn gerechtelijke problemen zoals ze zich in Bangladesh stellen, aldus de commissaris-generaal die stelt dat dit des te meer het geval is aangezien verzoeker ook met zijn verklaringen over de verscheidene rechtszaken in gebreke blijft. Volledigheidshalve wordt hieraan toegevoegd dat het Commissariaat-generaal niet volledig overtuigd is van de authenticiteit van de weinige originele certified copies die verzoeker uiteindelijk wel neerlegde. Verder wordt opgemerkt dat verzoekers bewering sedert 2006 en tot op heden een ernstige vrees te hebben voor de criminele groepering al Shahdat geenszins overtuigend is. Aan verzoekers verklaring dat die groepering hem en dan vooral zijn achtergebleven familieleden ook heden opnieuw intensief zou viseren kan, aldus de commissaris-generaal, geen enkel geloof worden gehecht. Dienaangaande wordt er o.a. op gewezen dat verzoeker geen overtuigende bewijsstukken neerlegt ter staving van de problemen van zijn familieleden sinds zijn vertrek uit Bangladesh.

De Raad stelt vast dat de motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststelling weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verzoekers verwijzing naar welbepaalde rechtsleer en rechtspraak aangaande (zogenaamde) omissies is ter zake niet dienstig of relevant. Immers, in casu hebben de vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking op het tijdens het ene gehoor wel en andere gehoor niet vermelden van welbepaalde omstandigheden, doch wel op het tijdens de verschillende (opeenvolgende) gehoren afleggen van zeer uiteenlopende en manifest incoherente en tegenstrijdige verklaringen/versies omtrent diezelfde bepaalde omstandigheden.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag, te ontcrachten. Een ongeloofwaardig asielaanvraag kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 februari 2016, beperkt verzoekende partij zich tot een loutere verwijzing naar het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 13 mei 2016 slechts stelt te verwijzen naar het verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 17 februari 2016 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS